

Toespraak door Raphaël Aneca, exploitant van de site

Mevrouw de minister,
Dames en heren,

In 1958 zijn mijn ouders, Lucien en Paula Aneca-Ryde, hier met de droogkuisactiviteit gestart. Er waren, bij de aanvang, 2 droogkuismachines: een halfgesloten perchloorethyleenmachine, die bij het ontgeuren per-resten in de atmosfeer blies, en een open white spirit machine. Er bestonden toen weinig of geen voorschriften omtrent het gebruik van solventen en, in het bijzonder, het gebruik van perchloorethyleen. In de jaren 60 en 70 nam de activiteit in ons bedrijf sterk toe en werden er meer en grotere halfgesloten machines geplaatst. Er werd in die tijd onbewust, wat slordig omgegaan met het gebruik van PER. Het georganiseerd ophalen van PER-resten en distillatieslijk bestond nog niet. Vanaf 1980 werd het duidelijk, dat het gebruik van perchloorethyleen milieubewuster moest gebeuren. Wij kozen ter vervanging van de whitespiritmachine niet meer voor een machine met perchloorethyleen, maar voor een machine met fluorkoolwaterstof, wat toen als zeer milieuvriendelijk werd verkocht. Echter, kort nadien, bleek fluor zeer slecht voor de ozonlaag en werd het gebruik ervan verboden. Vanaf begin 1990, bewust van de mogelijke problemen, zijn we overgeschakeld op gesloten PER-machines en een KWL-machine (KWL is een minder agressief solvent zonder chloor) en lieten we alle PER- en distillatieresten ophalen door een gespecialiseerd recyclagebedrijf.

In 1995 kwam dan het bodemsaneringsdecreet. Heel wat droogkuisbedrijven werden zich ervan bewust, dat de bodem van hun sites vervuild was en er een saneringsplicht en een zeer zware onkosten bijkwam. Bij ons, zoals bij velen, werd de vervuiling als historisch aanzien en moest de sanering niet onmiddellijk gebeuren. Niettemin zijn we toen gestart met een oriënterend, gevolgd door een beschrijvend bodemonderzoek. Intussen was onze beroepsfederatie FBT bewust van de grote financiële problemen en bezig het Vlaams gewest te overtuigen een oplossing in de vorm van een gesubsidiëerd saneringsfonds te realiseren. Voor de vele kleine bedrijven in onze sector was de saneringsplicht een onmogelijk dure opdracht. Het duurde meerdere jaren, maar uiteindelijk werd op 14 september 2007, op voorstel van minister Hilde Crevits, VLABOTEX erkend door de Vlaamse regering. VLABOTEX neemt hierbij de saneringsplicht van de historische vervuiling over van de droogkuisbedrijven en de kosten worden voor de helft gedragen door het Vlaams gewest en voor de andere helft door het aangesloten bedrijf. Het aangesloten bedrijf kan de betaling van de kosten spreiden over 30 jaar.

Omdat wij het grote voordeel van het aansluiten bij VLABOTEX onmiddellijk inzagen, de overname van de saneringsplicht en de 50% tussenkomst door het Vlaams gewest, zijn wij als een van de eerste bedrijven toegetreden tot VLABOTEX. Het zal ons ook toelaten deze site, onze activiteit is intussen verhuisd naar de ambachtelijke zone WAGGELWATER, zo snel mogelijk een andere bestemming te geven en uit te bouwen tot een winkelcentrum.

Dank U.